

EMILY HENRY

Hassu juttu

Suomentanut

Paula Takio

Karisto
Helsinki

Englanninkielinen alkuteos *Funny Story*

Copyright © 2024 by Emily Henry Books, LLC
Published in agreement with the author,
c/o BAROR INTERNATIONAL, INC., Armonk, New York, U.S.A.

Suomenkielinen laitos © Karisto / Kustannusosakeyhtiö Otava 2025

ISBN 978-951-1-49170-5

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2025

*Brille, joka haki minut lentokentältä ensimmäisellä
tapaamisellamme ja kuljetti minut lumimyrskyn läpi taakseen
katsomatta. Osuin kultasuoneen, kun sinut kohtasin.*

1

KESKIVIIKKO 1.5.

108 päivää siihen, että voin lähteä

Jotkut ovat luontaisia tarinaniskijöitä. He osaavat kuvailla tapahtumapaikan, valita sopivan näkökulman, seisahtua sopivissa kohdissa tihentääkseen tunnelmaa tai kiittää ohi turhien yksityiskohtien.

Minusta ei olisi tullut kirjastovirkailijaa ellen rakastaisi tarinoita, mutta en ole koskaan osannut itse kertoa niitä.

Jos olisin saanut pennosen joka kerta, kun olen keskeyttänyt oman tarinani juututtuani pohtimaan, tapahtuiko se *sittenkään* tiistaina vai oliko se torstai kuitenkin, minulla olisi ainakin neljäkymmentä senttiä ja olisin tuhlannut liian ison lohkon elämästäni liian pienellä palkalla.

Peter sen sijaan olisi köyhä kuin kirkonrotta, mutta hänellä olisi uppoutunut yleisö.

Rakastin erityisesti sitä, miten hän kertoi *meidän* tarinaamme. Kuinka hän kuvaili päivää, jona tapasimme.

Oli loppukevät kolme vuotta sitten. Asuimme Richmondissa siihen aikaan, hänen tyylikkäästä asunnostaan remontoidussa italialaistyyllisessä rakennuksessa oli vain viiden korttelin matka

minun ei suinkaan tyylikkäällä tavalla nuhjuiseen asuntooni samantyyllisessä talossa.

Matkalla töistä kotiin kiersin puiston kautta, mitä en yleensä tehnyt, mutta oli mahtava sää. Minulla oli leveälierinen hattu, jollaisia en yleensä käyttänyt, mutta äiti oli lähettänyt sen minulle viikkoa aikaisemmin, ja minusta tuntui, että hänen vuokseen minun oli pakko edes *kokeilla* käyttää sitä. Luin kävellessäni – vaikka olin vannonut, että en enää tekisi niin, koska viikko aikaisemmin olin ollut vähällä aiheuttaa pyöräonnettomuuden – kun yhtäkkiä lämmin tuulenhenkäys tarttui hattuni lieriin. Päähine lensi suoraan atsaleapensaansa juurelle. Pitkän ja komean vaalean miehen jalkoihin.

Peter sanoi, että se tuntui kutsulta. Hän nauroi miltei itseään vähättelevästi ja lisäsi: ”Sitä ennen en ollut koskaan uskonut kohtaloon.”

Jos kyse oli kohtalosta, on kohtuullista olettaa, että se ei ole puolellani, koska kun mies kumartui nostamaan hattuani, tuulenpuuska tarttui siihen uudelleen ja minä juoksin sen perässä, kun se lensi roskikseen.

Sellaiseen metalliseen, joka on pultattu maahan.

Hattuni laskeutui hylätyn nuudeliannoksen päälle, törmäsin rintakehä edellä päin roskiksen kantta ja kaaduin henki pihisten ruohikkoon. Peter kuvaili tyyliä suloisen kömpelöksi.

Hän jätti mainitsematta, miten karjuin kirosojia kaatuessani.

”Rakastuin Daphneen sillä hetkellä, kun kohotin katseeni siitä hatusta”, hän aina sanoi eikä maininnut mitään nuudeleista hiuksissani.

Kun hän kysyi, olinko kunnossa, kysyin vastakysymyksen: ”Tapoinko jonkun pyöräilijän tässä samalla?”

Hän luuli, että olin lyönyt pääni. (Ehei, olen vain huono antamaan hyvän ensivaikutelman.)

Viimeisten kolmen vuoden ajan Peter on kertonut Meidän

tarinaamme aina tilaisuuden tullen. Olin varma, että hän saisi sen ujutetuksi kummankin vihkivalaan ja myös häiden juhlapuheeseen.

Mutta sitten hän piti polttarit ja kaikki muuttui.

Tarina romahti. Siihen tuli ihan tuore näkökulma. Uudessa versiossa minä en enää ollutkaan päätähti vaan jonkinlainen nuoruusvuosien harha-askel, jota käytetään ikuisesti saamaan *heidän* tarinansa kuulostamaan sähköämmältä.

Olin Daphne Vincent, kirjastonhoitaja, jonka Peter nappasi roskiksesta ja oli vähällä viedä vihille, mutta jätti sitten polttareidensa jälkeisenä aamuna platonisen ”vain kaverinsa” Petra Comerin takia.

Mutta tarvitseeko hänen koskaan edes kertoa heidän tarinaansa?

Kaikki Peter Collinsin ja Petra Comerin tuntevat tiesivät myös heidän tarinansa. Miten he olivat tavanneet kolmannella luokalla, kun heidät oli pakotettu istumaan vierekkäin aakkosjärjestyksen takia ja miten heistä oli tullut kaverit, koska kumpikin oli hulluna Pokémoneihin. Pian heidän äideistäänkin tuli ystävykset, kun he olivat valvojina koulun retkellä akvaarioon, ja isät seurasivat pian esimerkkiä.

Viimeisen neljännesvuosisadan ajan Collinsit ja Comerit ovat viettäneet lomansa yhdessä. He ovat juhlineet syntymäpäiviä, syöneet jouluaterioita, koristelleet kotinsa käsintehdyin valokuvakehyksin, joista Peterin ja Petran kasvot hymyilivät säteilevästi, ja niiden alla luki jokin versio tekstistä AINA PARHAAT YSTÄVÄT.

Peter sanoi, että tämä kaikki teki hänestä ja upeimmasta tapaamastani naisesta *lähinnä kuin serkuksia eikä vain kavereita*.

Kirjastonhoitajana minun olisi pitänyt muistaa *Mansfield Park* tai *Humiseva harju*, kaikki ne rakkaustarinat ja kieroutuneet goottijutut, joissa kaksi rinta rinnan kasvanutta

päähenkilöä saapuu aikuisuuteen ja hoksaa julistaa ikuista rakkautta toisilleen.

Enpä muistanut.

Tässä siis olen, istun pikkuruisessa asunnossani ja selailen Petran julkisia sosiaalisen median päivityksiä ja näen kaikki yksityiskohdat hänen romanssistaan entisen sulhaseni kanssa.

Viereisestä huoneesta kaikuu Jamie O’Nealin versio biisistä ”All By Myself” niin kovaa, että sohvapöytä tärisee. Naapurissa Dornerin ukko hakkaa seinäänsä.

En edes kuule sitä, koska näen juuri kuvan Peteristä ja Petrasta vanhempiensa välissä Michiganjärven rannalla – kuusi luonnottoman viehättävää ihmistä hymyilemässä luonnottoman valkoisia hymyjään, kuvatekstinä: *Parhaita asioita kannattaa odottaa*.

Kuin vihjeen saaneena itkubiisi alkaa kailottaa entistä kovempaa.

Paiskaan kannettavan tietokoneeni kannen kiinni ja vään-täydyn ylös sohvalta. Tämä asunto on rakennettu ennen ilmas-ton lämpenemistä, jolloin pohjoisessa Michiganissa ei tarvittu viilennystä, mutta on vasta toukokuun ensimmäinen ja jo nyt asunto on pätsi puolenpäivän aikaan.

Astelen käytävään ja koputan Milesin oveen. Hän ei kuule minua musiikin pauhulta. Hakkaan ovea kunnolla.

Musiikki vaimenee.

Askeleet laahustavat lähemmäksi. Ovi käännähtää auki ja huoneesta leijailee sätkänkatkua.

Kämppikseni tummanruskeat silmät verestävät. Hän on pelkissä bokserissa ja neulottu hipahtava viltti kiedottuna hartioille kuin surkea viitta. Kun otetaan huomioon paahtei-sen asuntomme ilmanala, voin vain arvella, että se on yritys peitellä paljasta ihoa. Vaikuttaa vähän liioittelulta, kun otetaan huomioon, että siinä on mies, joka ehti viime yönä unohtaa

asuvansa kanssani, ja kävi ihan kunnolla suihkussa kylpyhuoneen ovi sepposen selällään.

Hänen suklaanuskeat hiuksensa sojottavat pystyssä. Samanvärinen parta näyttää takkuiselta. Hän rykäisee. ”No, mitä?”

”Onko kaikki kunnossa?” kysyn, koska vaikka olen tottunut *rähjäiseen* Milesiin, siihen en, että hän huudattaa maailman surullisinta biisiä huoneessaan.

”Jep”, hän vastaa. ”Kaikki okei.”

”Voitko hiljentää ääntä vähän”, pyydän.

”En minä kuuntele musiikkia”, hän sanoo ihan pokkana.

”No et enää”, sanon siltä varalta, että hän on liian pölyssä muistaakseen, mitä on tehnyt kolme sekuntia aikaisemmin. ”Se soi tosi lujaa.”

Hän hieroo rystysillä toista kulmakarvaansa ja kurtistaa otsaa. ”Katsoin elokuvaa”, hän sanoo. ”Voin minä hiljentää sitä. Sori.”

Tahtomattani kurkistan hänen olkansa yli nähdäkseni paremmin.

Toisin kuin muu asunto, joka oli täydellisen siisti, kun minä muutin tänne, ja on sitä edelleen, Milesin huone on katastrofi. Puolet hänen levykokoelmastaan lojuu niiden laatikoiden päällä, joissa niiden ilmeisesti kuuluisi olla. Vuode on sijamaton: rypyinen peitto ja lakana, jota ei ole tungettu patjan alle. Kaksi nuhruista flanellipaitaa roikkuu raollaan repsottavista lipaston laatikoista kuin pienet haamut, jotka on niitattu aloilleen kun ne ovat pyrkineet pakoon.

Minun huoneeni kermanvaaleiden ja beigen sävyjen vastakohtana tämä on sekainen ja kotoisa sekoitus ruosteenpunaista, sinapinkeltaista ja seitsemänkymmentäluvun mieleen tuovia vihreitä. Minun kirjani ovat sievässä rivissä kirjahyllyssä ja ikkunan yläpuolelle kiinnittämälläni hyllyllä, hänen kirjansa (joita ei ole monta) makaavat auki levitettyinä, selkämykset halkeilleina lattialla. Elektroniikan käyttöohjeita, sekalaisia

työkaluja ja avattu pussi kirpeitä karamelleja täyttää hänen työpöytänsä ja ikkunalaudan, suitsuke palaa muutaman yllättävän terhakan näköisen huonekasvin keskellä.

Televisio kiinnittää kuitenkin huomioni. Ruudulla näkyy kolmekymppinen Renée Zellweger, joka laulaa punaisessa pyjamassa rullalle käärittyyn naistenlehteen.

”Voi hyvä ihme, Miles”, henkäisen.

”Mitä?” hän kysyy.

”Katsotko sinä Bridget Jonesia?”

”Se on hyvä elokuva!” hän huudahtaa hieman puolustautuvaan sävyyn.

”Se on mahtava elokuva”, myönnän, ”mutta tämä kohtaus kestää tyyliin minuutin.”

Miles puhahtaa. ”Mitä siitä?”

”Miksi olen joutunut kuuntelemaan sitä ainakin” – tarkistan puhelimestani ajan – ”viimeiset kahdeksan minuuttia?”

Hän rutistaa kulmakarvansa yhteen. ”Oliko sinulla jotain asiaakin?”

”Voisitko nyt vain olla huudattamatta tuota?” pyydän. ”Lautasetkin kalisevat kaapeissa, ja Dornerin ukko tulee kohta olohuoneen seinästä läpi.”

Taas puhahdus. ”Haluatko tulla seuraksi katsomaan?” hän ehdottaa.

Tännekö?

Jäykkäkouristusriski on liian suuri. Ehkä vähän epäilevä ajatella niin, mutta minun lempeysvarastoni ovat ehtyneet. Niin voi käydä, jos elämänkumppani dumpkaa Michiganin mukavimman, aurinkoisimman ja sievimmän naisen takia.

”En tällä kertaa”, sanon Milesille.

Seisomme kumpikin paikoillamme. Tämän enempään kanssakäymiseen emme ole tottuneet. Olen vähällä tehdä ennätyksen hänelle juttelemisessa. Kurkkua kutittaa. Silmiä kirvelee. Lisään: ”Voisitko olla polttamatta sisällä?”

Olisin pyytänyt tätä jo aikaisemmin, mutta teknisesti ottaen asunto on hänen. Hän teki minulle valtavan palveluksen ottamalla minut tänne asumaan.

Eipä hänelläkään ollut kovin paljon vaihtoehtoja. Hänen tyttöstävänsä oli juuri muuttanut pois.

Minun asuntooni.

Minun sulhaseni luo.

Milesin piti saada joku hoitamaan Petran osuus heidän yhteisestä vuokrastaan. Minun piti löytää paikka majaillla. Sanoinko majaillla? Tarkoitin murehtia.

Olen asunut täällä jo kolme viikkoa ja minua on alkanut ärsyttää mennä töihin haisten siltä kuin tulisin suoraan surkeimman Grateful Deadin innoittaman pikkubändin keikalta.

”Poltan ikkunasta”, Miles sanoo.

”Mitä”, sanon.

Kuvittelen heti mielessäni tummanruskean labradorinoutajan, joka työntää päätä ulos auton ikkunasta suu auki ja silmät tuulessa sirrillään. Ne muutamat kerrat, kun ehdin tavata Milesin ennen tätä kaikkea, olimme kiusallisilla tuplatreffeillä nyttemmin yhteen menneiden kumppaneidemme kanssa, ja niillä Miles oli tuonut mieleeni koiran. Ystävällisen ja jäntevän, jonka pystynä antaa hänelle ilkkurisen olemuksen ja jonka hampaat ovat vähän liian täydelliset hänen muuten karskeihin kasvoihinsa.

Viimeiset kolme viikkoa ovat vaatineet veronsa ja veistäneet häneen jotakin villiä – nyt hän onkin labradorinoutaja, jota ihmissusi on puraissut ja sitten heittänyt takaisin koiratarhaan. Voin samastua, jos totta puhutaan.

”Työnnän pään ulos ikkunasta silloin kun poltan”, hän selventää.

”Selvä”, vastaan. Siinä kaikki, mitä saan hänestä irti. Käännyn.

”Oletko varma, ettet halua tulla katsomaan leffaa?” hän kysyy.

Voi hitto.

Fakta on, että Miles vaikuttaa hyvältä tyypiltä. Tosi hyvältä! Voin kuvitella, että hän käy läpi juuri samanlaista tunteiden myllerrystä kuin minäkin. Voisin aivan hyvin tarttua hänen tarjoukseensa ja mennä istumaan hänen sekaiselle vuoteelleen hänen huoneeseensa ja katsoa hänen kanssaan romanttista komediaa samalla kun noin 1500 grammaa ruohoa imeytyy ihohuokosten kautta elimistööni. Voisihan se olla mukavaakin. Teeskennellä kaveruksia sen sijaan, että olemme vain kaksi toisilleen vierasta ihmistä, jotka ovat tämän painajaismaisen erosotkun ansassa.

Minulla on parempaakin tekemistä keskiviikkoiltana.

”Ehkä joskus toiste”, sanon ja palaan tietokoneeni ääreen etsimään uutta työtä mahdollisimman kaukaa Peteristä ja Petrasta ja Michiganin Waning Baysta.

Tarvitaankohan Etelämantereella lastenosaston kirjastonhoitajaa?

Satakahdeksan päivää ja sitten pääsen pois täältä.

2

HUHTIKUUSSA

Ennen kuin tiesin, että minun pitäisi lähteä

Näin koko tarina etenee siten kuin minä sitä kerron: minä ja Peter Collins rakastuimme eräänä päivänä puistossa, kun tuuli puhalsi minulta hatun päästä.

Olen eittämättä maailman surkein kevyessä jutustelussa, mutta hän ei ollut kiinnostunut sellaisesta.

Kun sanoin, että hattu oli lahja äidiltä, hän halusi tietää, oliko minulla läheiset välit äitini kanssa, missä äiti nykyään asui, miksi olin saanut hatun lahjaksi ja muuten *Onnea, tykkäätkö sinä viettää synttäreitä?* Ja kun vastasin, että *Kiitos ja kyllä tykkään*, hän paljasti, että niin hänkin, ja että hänen perheessään oli tapana juhlia syntymäpäiviä kuin suuria menestyksen virstanpylväitä eikä vain ajan kulumista. Kun sanoin, että se kuulosti ihanalta, syntymäpäivät ja hänen perheensä, hän sanoi, että *Heidän takiaan minä olen aina haaveillut isosta perheestä*, ja siinä kohtaa minä olisin ollut jo mennyttä vaikkei hän olisi kysynytkään, piittaamatta kastanjanruskeisiin hiuksiini sotkeutuneista roskista: *Entä sinä? Haaveiletko sinä isosta perheestä?*

Oli ollut hirveää tapailla miehiä kolmenkymppin läheystyössä. Juuri tuon kysymyksen minä yleensä ehdin esittää juuri ennen kuin linjoilla oleva mies ghostasi minut. Kuin se olisi ollut jonkinlainen virallinen ehdotus: *Jättäisimmekö baarissa tapaamisen ja menisimme heti alkajaisiksi pakastamaan pari alkioita varmuuden vuoksi?*

Peter oli erilainen. Vakaa, rauhallinen, järkevä. Juuri sellainen, johon saatoin kuvitella luottavani, eikä se ollut minulle helppoa.

Viidessä viikossa olimme jo muuttaneet yhteen, sovittaneet elämämme, ystäväpiirimme ja aikataulumme toisiinsa. Ensimmäisillä ylenpalttisilla syntymäpäivillä, jotka hänelle järjestin, Peterin ja minun parhaat kaverit Richmondista, Cooper ja Sadie, löysivät toisensa ja alkoivat myös seurustella keskenään.

Vuoden sisään Peter kosi ja minä vastasin kyllä.

Vuotta myöhemmin häitä suunnitellessa aloimme etsiä taloa. Hänen vanhempansa, jotka olivat suloisimpia koskaan tapaamiani ihmisiä, lähettivät hänelle ilmoituksen mahtavasta vanhasta talosta heidän lähellään michiganilaisessa järvenrantakaupungissa, jossa Peter oli varttunut.

Hän oli aina halunnut palata sinne, ja nyt kun hänen ohjelmistokehittäjän työnsä oli muuttunut etätyöksi, mikään ei estänyt.

Äiti asui silloin Marylandissa. Isäni, jonka isänimityksen ympärille kyllä voisi lisätä lainausmerkit, asusteli eteläisessä Kaliforniassa. Sadie ja Cooper leikittelivät ajatuksella muuttaa Denveriin.

Vaikka rakastin työtäni Richmondissa, halusin eniten – olin aina halunnut – työskennellä kirjaston lastenosastolla, ja kappas vain, Waning Bayn kirjastoon etsittiin ihmistä juuri sellaiseen tehtävään.

Niinpä ostimme talon Michiganista.

Tai siis Peter osti. Minulla oli huono luottopisteytys ja vain

vähän säästöjä. Peter maksoi käsirahan ja halusi ehdottomasti ottaa asuntolainan nimiinsä.

Hän oli aina ollut höveli, mutta se tuntui liioitellulta. Sadie ei ymmärtänyt, miksi nikottelin – *Minä annan surutta Cooperin maksaa käytännössä kaiken*, hän saattoi puhahda, *tienaahan hän sikana enemmän kuin minä* – mutta Sadieta ei ollutkaan kasvattanut Holly Vincent.

Minun tomera, hyperitsenäinen äitini ei millään hyväksynyt, että heittäytyisin niin täydellisesti Peterin armoille, joten minäkään en sitä halunnut.

Peter keksi kompromissin: minä saisin sisustaa talon, lisäksi sitä sun tätä meidän Richmondista ostamiemme huonekalujen sekaan, ja hän maksaisi laskut.

Useimmilla hänen kaukana asuvilla ystävillään oli hyvät työt, ja he pystyivät matkustamaan hänen polttareihinsa. Sadie ja muut ystäväni olivat enimmäkseen kirjastossa töissä – tai kirjakaupoissa tai sitten he olivat uraansa aloittelevia kirjailijoita – joiden rahat eivät riittäneet kahteen eri reissuun, polttareihin ja häihin. Niinpä Sadie ja Cooper tulisivat luoksemme kesällä pari päivää ennen vihkimistä, ja silloin pidettäisiin minun polttarini.

Niinpä huhtikuun alussa, kolme viikkoa sitten, Peter lähti yöelämään ja minä jäin voinkeltaiseen viktoriaanista tyyliä edustavaan taloomme lueskelemaan. Ensimmäisten etappien aikana hän lähetti minulle söpöjä ryhmäkuvia. Hänen veljensä Ben oli tullut Grand Rapidsista, ja hänen kouluaikojen kaverinsa Scott, jonka kanssa olin *vihdoin* löytänyt yhteisen sävelen, kun olin saanut luetuksi ensimmäiset neljä *Dyyni*-sarjan kirjaa, ja muutamia muita kavereita Richmondista. Kuvan keskellä – jokaisessa kuvassa – oli Peter halikaulassa hennon platinablondin ja kissansilmäisen jumalatarystävättärensä Petra Collinsin kanssa.

Petran poikaystävä Miles ei ollut saanut kutsua polttareihin. Peter ei suinkaan mitenkään vihannut Milesia. Hän ei

vain pitänyt tätä tarpeeksi hyvänä Petralle, koska Miles on pössyttelijä, jolla ei ole tutkintoa.

Petra on myös pössyttelijä, jolla ei ole yliopistotutkintoa, mutta ilmeisesti ero on siinä, että hän on täydellinen nainen, jonka taustalla on esikuvallinen perhe ja erittäin mukava pankkitili. Silloin ei ole mikään pössyttelijähörhö vaan *vapaa sielu*.

Toinen asia, joka on pakko mainita, vaikken haluaisikaan: Petra on äärettömän mukava.

Hän on nainen, joka tutustuu välittömästi kaikkiin ja saa juttukumppanin tuntemaan itsensä erityiseksi. Hän tarttuu käsivarresta ja nauraa vitseille ja tarjoaa huulikiiltoaan vessan peilin edessä ja sitten pakottaa ottamaan sen omaksi, koska ”se sopii sinulle paremmin”.

En todellakaan halunnut olla hänestä mustasukkainen. Totta kai hänen kuului olla Peterin polttareissa. Hän oli Peterin paras ystävä. Minun siellä sen sijaan ei kuulunut olla. Näin tämä ikaikainen perinne menee.

Yritin pysytellä hereillä tarpeeksi pitkään, että olisin antamassa kännisen Peterin käteen vesilasillista ja ibuprofeenia, kun hän kotiutuisi, mutta nukahdin sohvalle.

Säpsähdin hereille, kun ulko-ovi naksautti auki. Olohuoneessa oli jo aivan valoisaa, joten näin Peterin yllättyneen ilmeen, kun olin siinä.

Hän näytti rehellisesti sanottuna siltä kuin olisi törmännyt naiseen, joka oli murtautunut hänen kotiinsa keittämään hänen lemmikkikaninsa, eikä suinkaan rakastavaan morsiamensa, joka oli käpertynyt sohvalle nukkumaan. Hälytyskellot eivät vielä kuitenkaan pärähtäneet tässä vaiheessa.

Peterin lähellä ei voinut tuntea itseään hätääntyneeksi, hän näet näytti täysin stereotyyppiseltä kuvaukselta arkkienkeli Mikaelista. Pituutta 193 cm, kullanvaaleat hiukset, vihreät silmät ja vahva roomalaistyyppinen nenä.

En minä oikeasti tiedä, millainen roomalaistyyppinen nenä on. Mutta aina kun historiallisessa romanttisessa kirjallisuudessa mainitaan sellainen, minulle tulee mieleen Peterin nenä.

”Ai, tulit kotiin”, kähisin ja nousin tervehtimään häntä. Hän jähmettyi, kun halusin häntä, joten vetäydyin etäämmäs, kädet yhä hänen niskassaan. Hän tarttui minua ranteista ja irrotti ne iholtaan, piti käsiäni meidän välissämme.

”Voidaanko jutella?” hän kysyi.

”Joo?” vastasin kysyvästi. Se oli kysymys.

Hän talutti minut sohvalle ja painoi istumaan. Sitten, sikäli kuin ymmärsin, pari mannerlaattaa ilmeisesti rysähti yhteen, koska koko maailmani huojahti ja korvissani alkoi ujeltaa niin lujaa, että kuulin vain katkelmia siitä, mitä hän selitti. Ei se voinut olla totta. Siinä ei ollut mitään järkeä.

Juotiin liikaa...

Kaikki lähtivät kotiin, mutta me jäämme selvittämään päätä...

Yksi asia johti toiseen ja...

Luoja. Olen tosi paboillani. En minä halunnut tehdä tätä sinulle, mutta...

”Sinä siis petit minua?” vinkaisin lopulta kesken taas uuden käsittämättömän virkkeen.

”En!” hän huudahti. ”Tai siis, ei se ollut sellaista. Me... Hän sanoi rakastavansa minua, Daphne. Silloin tajusin, että niin minäkin. Rakastan. Häntä. Helvetti. Anteeksi.”

Lisää anteeksipyyntöjä.

Korvissa soi enemmän.

Lisää latteuksia.

Ei. Ei hän minua pettänyt? Ehei, hänhän vain tunnusti rakautensa jollekulle, joka en ollut minä. Yritin pakottaa palapelin paloja yhteen, mutta mikään ei loksahdanut kohdalleen. Mikään hänen lausumansa virke ei sopinut edellisen kanssa yhteen.

Lopulta aivoni rekisteröivät jotakin, joka vaikutti olennaiselta, jos vain käsittäisin, mihin se liittyi: *viikoksi*.

”Viikoksi?” kysyin.

Hän nyökkäsi. ”Hän odottaa minua tuolla, että pääsemme heti lähtemään. Emme halua olla tiellä, että saat rauhassa hoitaa asiasi.”

”Viikossa”, toistin enkä edelleenkaan ymmärtänyt.

”Katsoin netistä.” Hän liikahti eteenpäin ja kaivoi takataskustaan taitellun paperin, jonka ojensi minulle.

Jokin harhainen osanen sisintäni ehti olettaa, että se olisi jonkinlainen anteeksipyyntöviesti, rakkauskirje, joka jollain lailla saisi tämän tuntumaan... no ei nyt siedettävältä, mutta sellaiselta, josta voi selvitä.

Sen sijaan hän antoi minulle tulostetun listan paikkakunnan vapaista vuokra-asunnoista.

”Siis muutatko sinä pois?” sain äännähdeytyksi.

Hänen kaulalleen nousi puna ja katse käännähti ulko-oveen. ”No, tuota, en”, hän sanoi. ”Talohan on minun nimissäni, joten...”

Hän vaikenä ja odotti, että minä jatkan lausetta.

Lopulta tein niin.

”Siis vittu nyt kyllä vitsaillet”, kimposin pystyyn. Sillä hetkellä en tuntenut oloani loukatuksi. Se iski vasta myöhemmin. Aluksi olin vain raivoissani.

Myös hän nousi seisomaan, kulmakarvat kohosivat täydellistä hiusrajaa kohti. ”Emme me tätä halunneet.”

”Totta kai te halusitte tätä! Hänellä oli 25 vuotta aikaa tunnustaa rakkautensa sinulle, ja hän päätti sitten tehdä sen juuri tänä yönä!”

”Ei hän ole tajunnut sitä”, Peter sanoi ja oli selvästi puolustuskannalla. Hän suojeli toista tältä tunnemyrskyltä ja jätti minut oman onneni nojaan. ”Se tuli vasta nyt, kun hän oli menettämässä minut.”

”Sinä raahasit minut tänne!” melkein räyryn. Lopulta ääneni muuttui jonkinlaiseksi mielenvikaiseksi nauruksi. ”Jätin kaikki kaverini. Asuntoni. Työni. Kaiken.”

”Tämä tuntuu tosi pahalta”, hän sanoi. ”Et osaa edes kuvitella.”

”Ai että minä en osaa edes kuvitella, miten pahalta sinusta tuntuu?” tivasin. ”Mihin minä muka tästä lähden?”

Peter viittilöi kohti asuntolistausta, joka lojui nyt lattialla. ”Kuule nyt”, hän kehotti. ”Me lähdemme matkoille, että saat omaa rauhaa hoitaa asiat kuntoon. Palaamme vasta ensi sunnuntaina.”

Me.

Palaamme.

Ai jaa.

Voi jestas.

Minun ei pelkästään odotettu muuttavan pois.

Toinen oli muuttamassa heti tilalleni. Kunhan he palaisivat kiihkeältä uuden parisuhteen lomaltaan, joka markkinoitiin minulle jonkinlaisena ystävällisenä eleenä, että saisin olla rauhassa. Olin vähällä kysyä, minne he aikoivat matkustaa, mutta viimeisenä maailmassa kaipasin mielikuvaa heistä suutelemassa Eiffel-tornin edessä.

(Väärin arvasin. Myöhemmin sain tietää, että he kävivät suutelemassa Amalfin rannikolla.)

”Daph, olen tosi pahoillani”, hän sanoi ja kumartui suutelemaan otsaani kuin jonkinlainen hyväntahtoinen isähahmo, joka valitettavasti joutuu lähtemään rintamalle täyttämään velvollisuuttaan.

Työnsin hänet pois ja hänen katseensa laajeni sekunniksi pelästyksestä. Sitten hän nyökkäsi juhlallisesti ja lähti kohti ovea tyhjin käsin. Kuin hänellä olisi kaikki tarvitsemansa, eikä hän tarvinnut mitään tästä talosta.

Kun ovi painui kiinni, jokin naksautti minussa.

Tartuin rasiaan jordanialaisia manteleita, jotka Peterin äiti oli hiljattain ostanut Costcosta, ja juoksin ulos Peterin minulle edellisjouluna ostama silkkipyjama ylläni.

Peter vilkaisi minua säikähtäneenä olkansa yli noustessaan Petran avomallisen Jeepin matkustajan paikalle. Petra katsoi määrätietoisesti muualle.

”Senkin saatanan kusipää!” Sinkosin kourallisen manteleita Peteriä päin.

Hän ulahti. Heitin auton perää kohti toisen kourallisen. Petra käynnisti auton.

Jahtasin heitä portille päin ja viskasin lopulta koko mantelirasian kohti autoa. Se osui renkaaseen ja kiepsahti kadun laitaan, kun parivaljakko ajoi kohti auringonlaskua.

Auringonnousua. Ihan sama.

”Mihin minä muka tästä lähden?” kysyin hiljaa, kun lyshähdin kasteiselle nurmikolle meidän – tai siis heidän etupihallaan.

Jäin siihen varmaan kymmeneksi minuutiksi katsomaan kadulle. Sitten palasin sisään ja itkin niin kovaa, että olisin voinut oksentaa, ellen olisi tyystin unohtanut syödä edellisiltana. En ollut kummoinenkaan kokki ja sen lisäksi Peter oli todella tarkka ruokavaliostaan. Vähän hiilareita, paljon proteiinia. Pengoin meidän puolityhjiä kaappejamme ja ryhdyin tekemään mikrossa juustomakaronia.

Yhtäkkiä joku jyskytti ovea.

Koska olen hölmö, ehdin olettaa, että Peter palasi takaisin. Että hän oli ehtinyt lentokentälle mutta saanut siellä jonkin järkiinsäpaluukohtauksen, joka sai hänet ryntäämään takaisin luokseni.

Avasin oven, ja siinä oli Miles silmät punoittaen joko itkemisestä tai pössyttelystä. Hän heilutteli kolmen lauseen viestilappua kädessään kuin hiilihankoa tai valkoista lippua. Petra oli jättänyt sen heidän sohvapöydälleen.

”Onko hän täällä?” hän sanoi tukahtuneella äänellä.

”Ei.” Minuun iski turtumus. ”Heitin heitä manteleilla ja he vain ajoivat tiehensä.”

Miles nyökkäsi, murhe syveni hänen kasvoillaan, kuin hän olisi tiennyt tismalleen, mitä tarkoitin, eikä se ollut hyvä juttu.

”Paska”, hän kähisi ja lysähti ovenpieltä vasten.

Nielaisin palan kurkustani. Se tuntui piikkilangalta. Ehkä se oli Vincentin perheen järkevyyden vyyhti, jonka olin saanut äidiltä perintönä. Vanha hyvä kyky käyttää kiukkua polttoaineena, jonka voimin saa rämmityksi suosta ylös.

”Miles”, sanoin.

Hän katsoi minua. Hänellä oli surkea ilme, mutta jossain kulmakarvojen välissä näkyi välähdys toiveikkuutta. Kuin hän olisi odottanut minun paljastavan, että koko juttu olikin pilaa, pelkkä hassunhauska eikä laisinkaan sosiopaattinen jekku.

”Montako huonetta teidän asunnossanne onkaan?” kysyin.

3

LAUANTAI 18.5.

91 päivää siihen, että voin lähteä

Miles Nowak on ihan rehellisesti puhuen hyvä kämppäkaveri.

Hän saattaa satunnaisesti kutsua minut katsomaan jotain elokuvaa kanssaan tai lähettää tekstiviestitse kysymyksen, tarvitsenko torilta jotain, mutta muuten hän antaa minun olla rauhassa. Sen jälkeen, kun pyysin, että hän polttaisi ulkona, hän on selvästikin lakannut vain *työntämästä päätä ulos ikkunasta*, koska menee viikkoja, etten haista ruohoa eteisessä. Jamie O'Nealiakaan ei enää luukuteta murheellisen täysillä. Hän vaikuttaa voivan suorastaan hyvin. En ikinä arvaisi, että hän on mies, jonka sydän on juuri tosi pahasti särjetty, ellen olisi nähnyt häntä kuusi viikkoa aiemmin sinä päivänä, kun se tapahtui.

Keskustelematta asiasta sen enempää olemme saaneet luoduksi kylpyhuonejärjestelyn, joka toimii. Hän on yökyöpeli, ja minä taas herään yleensä aamuisin puoli seitsemältä tai seitsemältä riippumatta siitä, onko minulla aamuvuoro kirjastossa vai ei. Koska Miles on paljon poissa kotoa, hän ei jätä likaisia astioita ”likoamaan” tiskialtaaseen.

Asunto on kuitenkin tosi pieni. Minun huoneeni on mahtipontisen roolin saanut vaatekomero.

Petra todella käytti huonetta vaatekomerona täällä asuessaan.

Vuosi sitten vaatimattomat mittasuhteet eivät olisi olleet ongelma. Niin pitkälle kuin muistan, olen ollut ärhäkkä minimalisti. Siitä lähtien, kun isä ja äiti erosivat, minä ja äiti muutimme yhtenäin äidin ylennysten perässä, avaamaan pankin uusia sivukonttoreita. Me emme käyttäneet muuttofirmoja vaan lähinnä aina vain sitä miekkosta, joka kulloinkin yritti turhaan päästä treffeille äidin kanssa. Sen ansiosta opin elämään vähällä.

Onnistuin luomaan taiteenlajin siitä, että pystyin arvioimaan, mikä on vähin määrä tavaroita, joilla pärjään. Se helpotti, että olin innokas kirjastoihminen eikä minulla siis ollut hyllymetreittäin pokkareita. Kirjat olivat ainoa intohimoni, mutta minulla ei ollut tarvetta omistaa niitä, vaan ainoastaan ahmia niiden sisältöjä.

Kerran ennen yhtä muuttoa lukioaikoinani sain äidin taitutelluksi polttamaan kaikki kiitettäviä arvosanoja ansainneet kokeet ja ainekirjoitukset, joita hän oli pinonnut jääkaapin päälle. Käynnistimme pienen kaasulla toimivan takan olohuoneessa – se oli ainoa asia, jota molemmat tunnustimme jäävämmä kaipaamaan siitä homeasunnosta – ja ryhdyin heittämään sinne papereita.

En ole koskaan muulloin nähnyt äidin itkevän. Hän on paras ystäväni ja lempi-ihmiseni maailmassa, mutta hän ei ole mikään herkkis naiseksi. Olin aina pitänyt äitiä täysin haavoittumattomana.

Sinä iltana, kun hän katsoi vanhojen fysiikan kokeideni mustuvan ja käpristyvän, hänen silmänsä täytyivät kyynelistä ja hän sanoi tukahtuneella äänellä: ”Voi, Daph. Kuka minä olen sitten kun sinä lähdet omillesi?”

Käperryin hänen kainaloonsa ja hän kietoi kädet harteil-
leni. ”Sinä olet aina sinä”, sanoin äidille. ”Tämän planeetan
paras äiti.”

Äiti antoi minulle suukon pääläelle ja sanoi: ”Joskus toivon,
että olisin pitänyt kaikesta tiukemmin kiinni.”

”Tavara on vain tavaraa”, muistutin. Se oli hänen oma tois-
tuva kertosaakeensa.

Olin oppinut, että elämä on kuin pyöröovi. Useimmat asiat
käyvät vain kääntymässä.

Miehet, jotka jääräpäisesti julistivat äidille tunteidensa
lujuutta, aina lopulta luovuttivat ja jatkoivat matkaansa. Edel-
lisen koulun kaverit, jotka olivat luvanneet kirjoitella, häipyivät
historiaan kuukaudessa tai parissa. Poika, joka soitteli joka
päivä sen jälkeen, kun olimme viettäneet taianomaisen illan
jäätelöbaarin nurkilla, tulikin syksyllä kouluun käsi kädessä
jonkun muun kanssa.

Ei kannattanut takertua mihinkään, mikä ei oikeasti kuu-
lunut minulle. Äiti oli elämäni ainoa pysyvä elementti, ainoa,
millä oli merkitystä.

Kun hän saatteli minut lentokoneeseen lähtiessäni opis-
kelemaan, meistä kumpikaan ei itkenyt. Me vain halusimme
toisiamme niin pitkään ja tiukasti, että huomasin myöhemmin
olkapäissäni mustelman. Koko yksivärisistä perusvaatteista
koostuva vaatevarastoni mahtui yhteen matkalaukkuun, ja
olimme lähettäneet edeltä postitse alennusmyynnistä löytä-
mämme juuttimaton, mukin, kulhon, aterinsetin ja haudutus-
padan, jolla äiti vitsaili minun pystyvän valmistamaan kaikki
ruokavaliot perusosaset: teen, juustomakaronin Easy Mac
-paketista ja nuudelit.

Se tapahtui kaksi osavaltiota ja viisi asuntoa sitten. Koko
sen ajan olin onnistunut olemaan kerryttämättä turhaa tavaraa.

Sitten muutin Peterin kanssa Waning Bayn taloon, jossa oli
koko taloa kiertävä kuisti. Sinä päivänä Peter kaappasi minut

syliin, kantoi minut kynnyksen yli ja sanoi kolme taikasanaa, jotka muuttivat minimalistisen sieluni lopullisesti.

Daphne, tervetuloa kotiin.

Jokin minussa vapautui, noin vain, ja ahnaimmat puoleni pääsivät valloilleen, kun luovuin kaikista rajoitteista, joista olin pitänyt siihen asti kiinni.

Siihen asti olin kantanut koko elämäni kuin huivista kiedottua pussukkaa kepin nokassa. Kaikki oli pientä ja mahtui kainaloon, pystyin nostamaan koko omaisuuteni ja muuttamaan suit sait. En ollut tiennyt, mitä pakenin tai jahtasin, kunnes hän sanoi sen ääneen.

Koti. Sana sai kekäleen sisimmässäni hehkumaan. Sieltä löysin pysyvyyden, jota olin kaivannut. Se oli meidän paikkamme. Ja kyllä vain, epätasapuolinen taloudellinen tilanteemme teki omistamisesta monimutkaisempaa, mutta vaikka hän maksoi laskut, juuri minun tehtäväni oli tehdä talosta kotoisa.

Minimalismini lensi taivaan tuuliin.

Nyt kaikki se *kama* – huonekalut, jotka hankin kolmen makuuhuoneen taloon – on tungettu Milesin vierashuoneeseen. Huonekaluja lattian täydeltä, kaikki vierä vieressä. Koristetyynyt peittävät koko sängyn, kuin olisin täysin raiteiltaan suistunut Stephen Kingin pahis, joka saattaisi hyvinkin kaapata ihmisen, lukita hänet käsirautoilla sängyn pätyyn ja hoivata kuoliaaksi.

Olisi pitänyt suosiolla jättää kaikki se roina, mutta minulla oli huono omatunto rahasta, jonka olin törsännyt sisustaakseni ylenpalttisesti taloa, joka ei edes ollut minun.

Entäpä sitten kaikki häärekvisiitta, jota olen tunkenut asunnon joka kaappiin. Hirveän hintainen morsiuspuku roikkuu ohuen laminaattiliukuoven takana – kuin paljastava avoin sydän, Dorian Grayn muotokuva, synkkä luuranko kaapissa.

Minun tarkoitukseni on myydä puku ja kaikki ne tavarat netissä, mutta jotta saan sen tehdyksi, minun täytyy kestää ajatella häitä. En vielä pysty siihen.